

Nykyhetki löytyi Tansaniasta

MOROGORON KIELIKOULU ON TAAKSEJÄÄNYTTÄ ELÄMÄÄ; TANSANIAN UUSI LÄHETYSTYÖNTEKIJÄ MUUTTI KESÄLLÄ MWANZAAN, TAMPEREEN YSTÄVYYSKAUPUNKIIN.

ERNE HAKALA

EILEN TOIMISTOONI KÄVELI MIES, jota en ollut ennen tavannut. Hän kertoi olevansa pappi eräässä hiippakuntamme seurakunnassa. Esittäytymiseni jälkeen hämmästelin itsekin, miten hyvin tällä kertaa suahili irtosi ihan noin vaan lonkalta. Myöhemmin samana päivänä vierailin eräässä kaupassa ja kerroin pitkän asiani pelkästään suahilia käyttäen. Lopulta illalla soitin kaksi puhelua, molemmat kokonaan suahiliksi.

Läheskään joka päivä paikallinen kieli ei irtoa ihan yhtä kivuttomasti. Välillä tuntuu että olen unohtanut kaiken! Ehkä siksi eilisen kaltaiset päivät tuntuvat erityisen hyviltä.

Kyseinen työhuoneeni sijaitsee Tansanian evankelisluterilaisen kirkon (ELCT) Itäisen Viktoriajärven hiippakunnan (ELVD) toimistolla. Huoneen jaan työparini, hiippakunnan nuorisopastori **Linguan** kanssa.

Yhdessä hänen kanssaan olen muun muassa tehnyt nuorisotyölle budjetin ja toimintasuunnitelman ensi vuodeksi, vierailut rovastikunnallisessa nuortentapahtumassa ison hiippakunnan toisella laidalla sekä aloittanut tutustumisen hunajantuotantoon, jonka avulla pyrimme ulkopuolelta tulevan rahan osuuden vähentämiseen budjetissa tulevina vuosina.

TOINEN PUOLIKAS työnkuvastani on tehdä Suomen Lähetysseuran tiedotustyötä Suomeen päin. Tämä osa työtäni kattaa alueena koko pohjoisen Tansanian ja pitää sisällään raporttien, tiedotteiden ja lehtijuttujen kirjoittamista sekä esimerkiksi valokuvaamista. Pyrimme näin entistä paremmin välittämään työn tukijoille Suomeen kuulumisia pohjoisen Tansanian työalueilta.

Lisäksi minulle on asetettu hiippakunnan toimistolla erinäisiä vastuualueita, kuten toimia atk-tukihenkilönä toimiston muille työntekijöille ja koordinoida Suomesta tulevia vierailijaryhmiä. Elokuussa saimmekin hiippakuntaan viikoksi tusinan suomalaisnuoria (Operaatio Lähetyskoulutus), joiden kanssa hurautti koko viikko aamusta iltaan. Vierailun kohokohta oli, kun kiersimme pienen kylän evankelistan ja muun seurakuntaporukan kanssa kylän kristittyjen kodeissa viemässä laulutervehdyksen ja rohkaisun sanan.

Operaatio
Lähetyskoulutus vieraili
ensimmäistä kertaa
Tansaniassa
elokuussa.

Vuokraisäntäni
rakensi uutta kotiani kuusi
vuotta, kunnes heinäkuussa
muutin sen ensimmäiseksi
asukkaaksi.

NYT ISTUN UUDEN KOTINI KUISTILLA auringolta piilossa;

varjolämpötilan ollessa 30 astetta ei tee mieli kokeilla, mitä se olisi auringossa. Talon seinustan viemärissä kurnuttelee sammakko, joka on paljon äänekkäämpi öisin. Autot tööttäilevät saapuessaan pihojen porteille Isamilon kaupunginosassa Mwanzassa, muuten liikenteen äänet ovat vähäiset. Takapihalta kuuluu sahaamista ja höyläämistä – puuseppä rakentaa makuuhuoneeseeni vaatekaappia. Sieraimiin kantautuvat kuiva ja pölyinen ilma, sekä tietoisuus naapurin sikalasta ja toisen naapurin navetasta.

Vieressäni nukkuu kaksi kissaa, jotka molemmat adoptoin oma-aloitteisesti Morogoron kielikoululta kun hortoilivat pieninä eksyksissä. Sisällä talossa pyykkiä silittää **Yosepha**, parikymppinen naapurin- ja vuokraisännän tyttö, joka toimii kotiapulaisenani. Hän on todellinen rukousvastaus; niin paljon on erityisesti nyt alussa muutakin mietittävää, että jos en olisi heti löytänyt näin oma-aloitteista ja osaavaa kodinhoitajaa, tuskin ehtisin käydä töissä edes kääntymässä.

Yosephaa ei ole paljoa tarvinnut opettaa tai tekemisiä moittia. Pyykkääminen, silitys, siivoaminen, kissojen ruokkiminen, puutarhatyöt ja porttivahtina oleminen sujuvat kaikki kuin ulkomuistista. Suomalaisen ruoan valmistuksen opettelu on vielä edessä.

TANSANIASSA IHMISET TARVITSEVAT TOISIAAN joka päivä. Toki tarvitsevat Suomessakin, mutta käytännön asioissa tulemme halutessamme toimeen ilman toisia ihmisiä. Tansaniassa se on oikeastaan mahdotonta, sillä niin moni arkinen asia hoituu vain lähimmäisten avulla.

Kun minulta on puhjennut rengas autosta tai auto ei ole ollenkaan startannut, ensimmäisenä mieltäni eivät ole vallanneet kauniit ajatukset. Kuitenkin jälkikäteen olen oivaltanut, että **vastoinkäymiset ovat yhdistäneet eri kulttuureissa kasvaneita ihmisiä.** Ne ovat kaventaneet kuilua kahden eri maailman välillä. On ollut pakko pyytää apua. On ollut pakko päästää irti suomalaisesta ajatuksesta, että ”kyllä mä ite pärjään, en mä tarvitse ketään auttamaan”.

”Eurooppalaisia on siunattu niin monilla asioilla, etteivät he huomaa Jumalan siunauksia”, totesi hiippakuntamme kristillisen kasvatuksen johtaja, kesällä Suomessa vierailut **Mimii Brown Kotimaa**-lehdessä 5.8. Osuu ja uppoaa tähän ja niin moneen muuhunkin suomalaiseen asiaan.

Eräs sellainen on kyvyttömyys elää hetkessä. Ja lopulta sehän on kaikki mitä meillä on; tämä hetki. Suomessa koin monesti vain ajeltavani virran mukana ja suuntaavani ajatukset pelkästään tulevaan; haaveisiin ja tavoitteisiin. Koko ajan etsin uutta; mitä seuraavaksi? Nykyhetki unohtui liian usein.

Nyt tuntuisi, että se on löytymässä.

Nepa (vas.) ja Nasu nukkuvat lähes koko päivän. Yöllä on eri meininki.

Yosepha – Taivaanlahja. Ensi-ilta Emen kotona joka arkipäivä.

MWANZA

- Tansanian toiseksi suurin kaupunki, asukkaita arviolta reilu miljoona
- Sijaitsee Viktoriajärven, maailman suurimman trooppisen järven etelärannalla Pohjois-Tansaniassa
- Tampereen ystävyyskaupunki
- Tansanian ev.lut. kirkon lähetysalue

RUKOUSAIHEITA

- ▶ Itäisen Viktoriajärven hiippakunnan työntekijät, eli minun työkaverit sekä tekemämme työ.
- ▶ Arkisten asioiden opettelu ja järjestely niin kotona kuin töissäkin.

KIITOSAIHEITA

- ▶ Yosepha, Kotiapulainen isolla alkukirjaimella.

YHTEYSTIEDOT

- ▶ Etanaposti: Erne Hakala
P.O. BOX 976
Mwanza
Tanzania
- ▶ Sähköposti: erne.hakala@felm.org
- ▶ Matkapuhelin: +255-756-785862
- ▶ Suomen puhelin: +358-40-0372120

HUOM!
UUSI OSOITE

PS. JUMALA TULEE LÄHELLE yllättävissä tilanteissa, sen olen saanut monesti huomata.

Viimeksi se tapahtui lukiessani **Cormac McCarthy** trilleriä *Menetetty maa*, jonka raa'an ajojahdin keskellä pysähdyin kyyneleet silmissä:

"Ihmiset luulevat tietävänsä mitä tahtovat mutta eivät he yleensä tiedä. Hyvässä lykyssä he voivat saada sen silti. Minua on aina lykstänyt. Koko elämäni ajan. Muutoin en olisi täällä nyt. -- Kun ihmisille tapahtuu jotain pahaa he valittavat että eivät ansaitse sitä, mutta hyvistä asioista he puhuvat ani harvoin. Siitä mitä ovat tehneet ansaitakseen ne. En muista että olisin ikinä antanut meidän rakkaalle Herrallemme erikoisemmin aihetta hymyillä minulle. Mutta niin hän vaan on tehnyt."